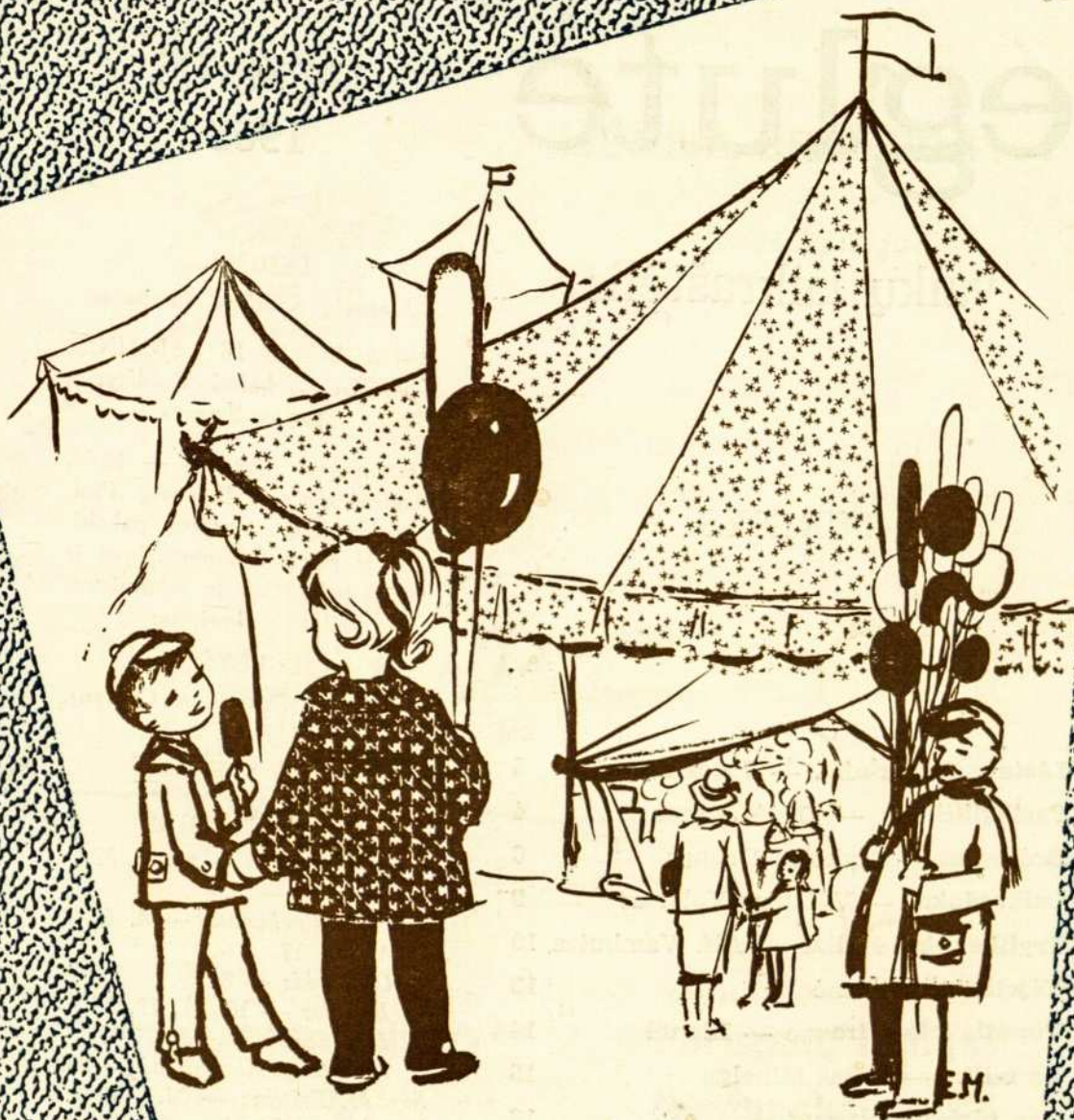




EGLUTE

1963

LAPKRITIS

Nr. 9

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

Lietuva brangioji... — Jonas Minelga	3
Pasikalbėkime — Dėdė Juozas	4
Brėkstant — Mykolas Drunga	6
Laikrodukas — Vytautas Volertas	9
Trylikakojai vėžliai — Alf. Vambutas	10
Vėjelis — Saulenė	13
Puputis ieško draugo — Linutė	14
Už miško — Jonas Minelga	15
Kas kietas ir šaltas?	16
Antanukas keliauja — A. Bendorius ..	18
Linksmiau	19
Dėdžių viešnagė — Balė Valvorytė ..	20
Patarlės ir priežodžiai	22
Ar žinai... ..	23
Truputį pagalvok	24
Voveraitės galvosūkis	25
"Eglutės" skaitytojai rašo	26
Galvosūkio atsakymai	29
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

LAPKRITIS

1963

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",

Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
A. Rūkštelė — 3.
Ses. M. Eucharista — 4, 6, 9,
14, 16, 17.
P. Osmolskis — 8, 19.
A. Balukas — 10, 11, 12, 15.
A. Bičiūnas — 20, 22.
B. Vilkutaitytė-Gedvilienė — 23.
Ses. M. Kristina — 24.
M. Ambrozaitienė — 30.

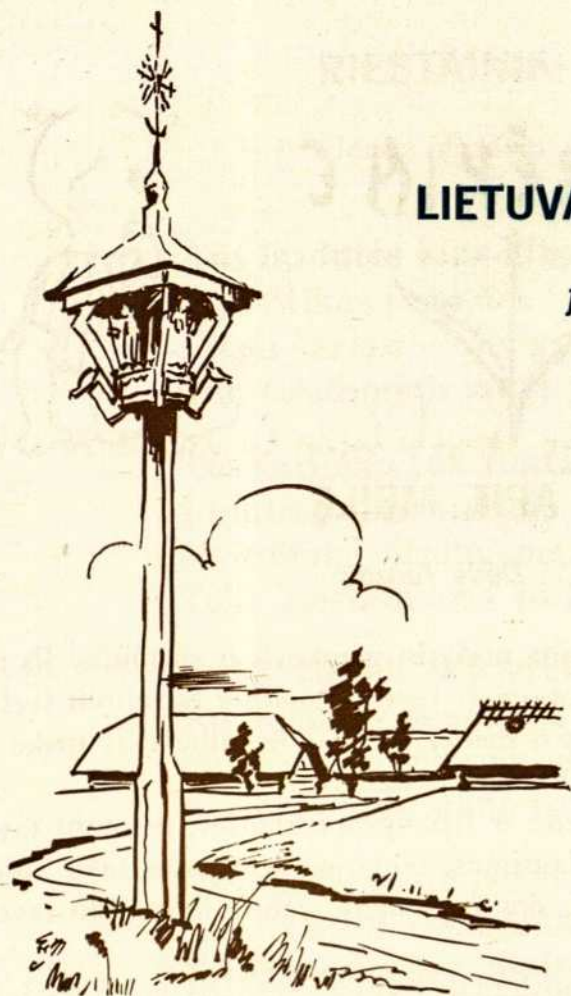
EGLUTĖ—THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

Algis Maciūnas

LIETUVA, BRANGIOJI . . .

Jonas Minelga



Lietuva, brangioji
Mūsų tėviškėle,
Už tave, trispalvę
Lig dangaus iškėlę,

Trauksime į kovą
Iš už jūrių marių, –
Tęsim šventą žygį
Savanorio kario!

Partizanų kraujas
Nemunėliais teka.
Jų drąsa ir ryžtu
Mūsų širdys plaka.

Palūkėkit, broliai,
Po gimtinės uosiais,
Laisvės žygio dainą
Ryt kartu dainuosim!

PASIKALBĖKIME



APIE MEILĘ

Dėdė Juozas

Žmogus į pasaulį ateina mažytis, menkutis ir silpnutis. Jis mirtų, jei niekas nepaimtų jo globoti. Ir tave pirmiausia begaliniu švelnumu ir meile paėmė globoti tavo mama. Tu dar nekalbėjai ir nieko nesupratai, o ji tau šypsojosi, kalbėjo ir dainavo.

Mama ir tėtis su meile ir džiaugsmu klausėsi pirmųjų tavo žodžių, atsakinėjo į tavo klausimus, saugojo pirmuosius tavo žingsnius, aiškino paveikslėlius, skaitė pasakas, guodė ir ramino tave tavo nelaimėse.

Tu augai, stiprėjai, susiradai draugų, pradėjai eiti į darželį, vėliau į mokyklą, o mamos ir tėčio mylinčios akys sekė tave ir širdys liko atviros tavo džiaugsmams, rūpesčiams ir skundams. Pamokymais, patarimais, draudimais, o kartais ir bausmėmis ruošia tave tavo tėvai, mano jaunasis bičiuli, gyvenimui.

Žmogus vienas gyventi negali. Ir tau kasdieną tenka susitikti ne tik su tėveliais, broliukais ar sesutėmis, bet ir su draugais, kaimynais, seselėmis, mokytojais. Tavo tėveliai, mylėdami tave, nori, kad ir kiti tave mylėtų: ir seselės, ir mokytojai, ir draugai, ir kaimynai... Nelaimingas žmogus, kuris nemoka su kitais sugyventi. Ir štai kodėl tavo tėveliai vienus dalykus tau pataria, nuo kitų atkalbinėja, vienus moko, kitus draudžia, vienus leidžia, nuo kitų sulaiko, už vienus tavo darbus tave pagiria, už kitus baudžia. Jie žino, kad tave mylės, jei tu kitus mylėsi, kiti tau padės, jei tu kitiems padėsi, kiti parodys tau gerą širdį, jei ir pats kitiems geros širdies nepagailėsi.

Ne tik tėveliai tave myli ir gera tau linki. Prisimink seseles ir pasauliečius mokytojus, lietuviškų mokyklų mokytojus, savo tetas, dėdes, senelius, organizacijų vadovus. Jie visi tave myli ir tavimi rūpinasi.

RIESTAINIAI

Jonas Minelga

Ant lazdutės kius-kius-kius,
Joja Mikas į Šakius.
Plepa šarkos — jis girdėjo —
Ten riestainiais snigt pradėjo.

Tos šarkelės juk rimtai...
Į pintinę tilps šimtai!
Mykoliuką džiaugsmas ima, —
Teks riestainiams pirkt vežimą.

— Ei, žirgeli, bėk greičiau,
Ko nematęs pamačiau!
Lapė snapė gatvėm slenka
Ir riestainius mano renka

Aš laputei nosin pokšt,
Lapė žemėn keberiokšt.
Juokės žvirbliai, plojo zylės,
Šoko pėmpė ir kikilis.

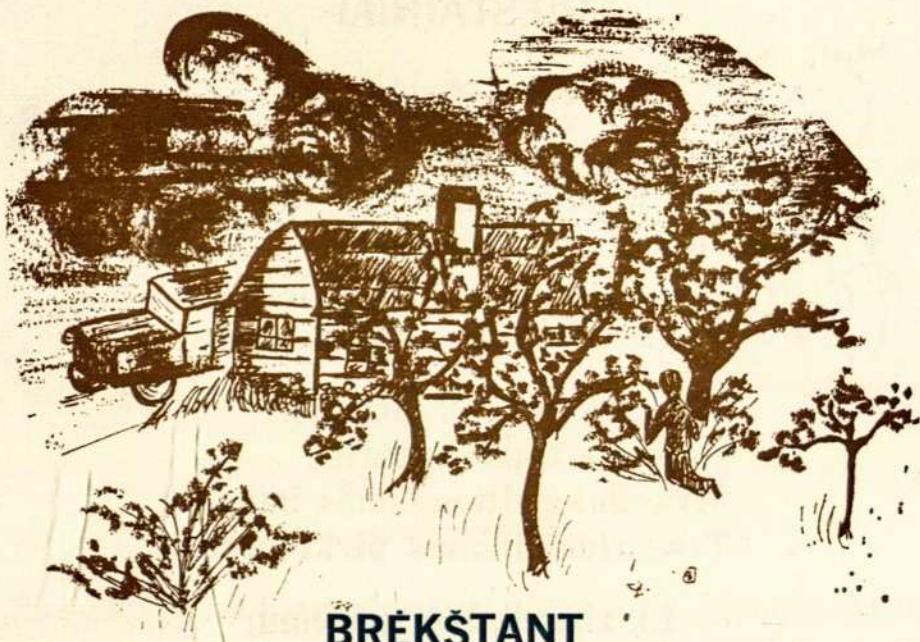
Ar gali būti jiems negeras ir už jų rūpestį nepaklusnumu atsilyginti? Žinoma, kad ne.

Gal tetų, dėdžių ir kitų artimųjų turi Lietuvoje? O gal ten gyvena tavo seneliai? Jei taip, tai žinok, kad jie visi tave labai myli, gal labiau, negu čia gyvenantieji. Tu jiems už jų meilę irgi turi atsilyginti.

— Kaip? Juk jie čia negyvena! — tu paklausi.

Galima ir jiems parodyti meilės. Kai tėtis ar mama jiems rašo laišką, parašyk ir tu jiems keletą žodžių, nupiešk ir pasiųsk piešinėlį. Kai siunčia siuntinį, prisidėk ir tu, jei turi susitaupęs kiek pinigų. Pasimelsk už juos, nes jie blogų žmonių yra persekiojami ir kankinami.

Prisiminkime: mylėk savo tėvą ir motiną, kad tau gerai sektųsi ir kad ilgai gyventum žemėje. Jei nori būti mylimas, turi ir pats kitus mylėti.



BRĖKŠTANT

Mykolas Drunga

Trečią valandą ryto kažkas triukšmingai pradėjo belstis į namo duris. Sykiu pasigirdo prikimęs balsas, šaukiantis, "Atidarykite, milicija!" Kurį laiką niekas neatsakė ir namo viduje buvo tylu. Nelaukti naktiniai svečiai prie durų neteko kantrybės ir geležiniais dūžiais pradėjo daužyti duris.

— Atidarykite, milicija! — Dun! Dun! Dun!

Išsigandęs, Šarūnas pašoko ir atsisėdo lovoje. Taip staigiai išplėštas iš miego, jis valandėlę nesuprato, kas čia dedasi. Staiga atsidarė jo kambario durys ir jose pasirodė mama. Nors kambaryje buvo vos vienas kitas gimstančiosios ausros spindulėlis, Šarūnas matė, kad jo mamytė visa drebėjo.

— Milicija, — ji tarė išsigandusiu ir susirūpinusiu balsu. — Gal tavęs ieško. Klausykis prie durų. Atsargiai atsidaryk langą. Aš juos užlaikysiu. Jei pavojus, šok per langą ir pasislėpk po serbentų krūmais. — Šitaip prakalbėjusi, ji apsisuko ir išėjo.

Šarūnas iš karto nieko nesuprato. Dar buvo apsiblausęs, ir mamytės susirūpinęs balsas jį gerokai nugąsdino. Norėjo šūktelti paskui mamytę, bet ji jau buvo apačioje ir traukė nuo durų rėtežį.

Šarūno kambario langas atsidarė į kiemą, už kurio buvo sodelis, o už sodelio — pieva ir bulvių laukas.

— Atsidaryk langą... Šok... po serbenta... — ausyse jam dar skambėjo mamytės balsas.

O tuo tarpu ginkluoti neprašyti svečiai jau įsibrovė į prieškambarį ir garsiai šūkavo rusiškai ir lietuviškai. Pridėjęs ausį prie rakto skylutės, Šarūnas visa aiškiai girdėjo.

— Milicija, — tarė vienas vyrų. — O jūs, ar Ona Kamantienė?

— Taip, — atsakė mama.

— Duodam jums penkioliką minučių. Susikraukit reikalingiausius savo ir vaikų daiktus. Važiuojate į Rusiją. Greičiau! Daug laiko mes neturim.

— Ką jūs kalbat? — paklausė išsigandusi mama. Mane ir vaikus norite vežti į Rusiją? Į Rusiją! Kodėl?

— Ne juokaut mes čia atėjom!, — nekantriai atkirto milicininkas. — Greičiau, skubėkit, jei nenorite išvažiuoti, kaip stovit. Rytoj rytą visas miestas važiuoja į Rusiją. O kur vaikai? — po mažos pertraukėlės sušuko milicininkas. — Kelkit juos greičiau!

— Mažytė tai miega kitam kambaryje, o sūnus..., o sūnaus nėra namie...

— Kaip tai nėra? O kur jis? — reikalavo įtūžęs milicininkas ir kažką rusiškai sumurmėjo rusų milicininkui.

— Išvažiavo pas draugą į kaimą antaninių atšvęsti. Grįš tik ryte tiesiai į gimnaziją, — tarė tvirtu balsu mamytė.

Šarūno širdis buvo lyg replėmis suspausta. Jis norėjo garsiai sušukti: "Mamytė, važiuosiu kartu su tavim ir sesele. Mamytė, nepaliksiu tavęs." O jo ausyse be perstojo skambėjo mamytės žodžiai: "Jei pavojus, šok pro langą."

— Ne, nešoksiu, nepaliksiu mamytės ir sesutės, važiuosiu kartu su jomis — niekad, niekad nepaliksiu. Pažadėjau tėveliui...

Ir prieš akis jam stojosi jo tėvelis. Jie jį suėmė pernai. Įsibrovė į namus ginkluoti vyrai, sustatė visą šeimą į kampą ir liepė tėveliui skubiai į portfelį susimesti reikalingiausius daiktus. Prieš išeidamas iš namų, tėvelis apkabino Šarūną ir pasakė:

— Globok mamytę ir sesele. Tu dabar esi vyriausias šeimoje vyras.

Jam vieną kartą teko pasimatyti su tėveliu pro kalėjimo geležimis išpintą langelį. Mamytė buvo enkavedistų išsiprašiusi trumpo pasimatymo, bet apsirgo ir nusiuntė Šarūną. Šarūnas rijo ašaras gerklėje, pamatęs sulysusį, pabalusį ir išpurtusį tėvelio veidą. Bet neverkė. Norėjo pasirodyti tėveliui, kad jis ne koks penkiolikos metų gimnazistėlis, o geras mamytės ir sesutės globėjas.

— Ne, nepaliksiu mamytės ir sesutės; jis tvirtai nutarė.

O už durų balsas, lyg žaibo trenksmas, nutrenkė Šarūną prie jau atdaro lango.

— Na, pakratysime pakampes, jei rasime sūnelį, bus tau moteriške meluot milicijai. Sutvarkysime mes tokius liaudies priešus!

Šarūnas šoko pro langą žemyn ir prisišliejo prie žemės. O kokia laimė, kad dar neprašvito. Bet čia būt ilgiau negalima.

Jo ausyse vėl suskambėjo motinos balsas: "Po serbenta... po serbenta..." Šarūnas pasispyrė ir jis jau sodelyje, jis jau po serbentų krūmu. Aušra, rodos, tik ir telaukė, kol jis pasislėps ir ružavai nudažius dangų, pradėjo gainioti iš sodelio nakties šešėlius. Pro namo kampą jau gerai buvo galima įžiūrėti gatvę, o joje didelį sunkvežimį, prie kurio stovėjo ginkluotas rusų kareivis. Rankose jis laikė šautuvą, ant jo buvo uždėtas nuogas durtuvas. Durtuvas prieš mamytę ir sesutę. Durtuvas prieš dvi vargšes lietuves. Durtuvas prieš Šarūną. Bet Šarūnas jau saugus, jį paslėpė mamytė po serbenta.

— Sudiev, aš jūsų niekad nepamiršiu...

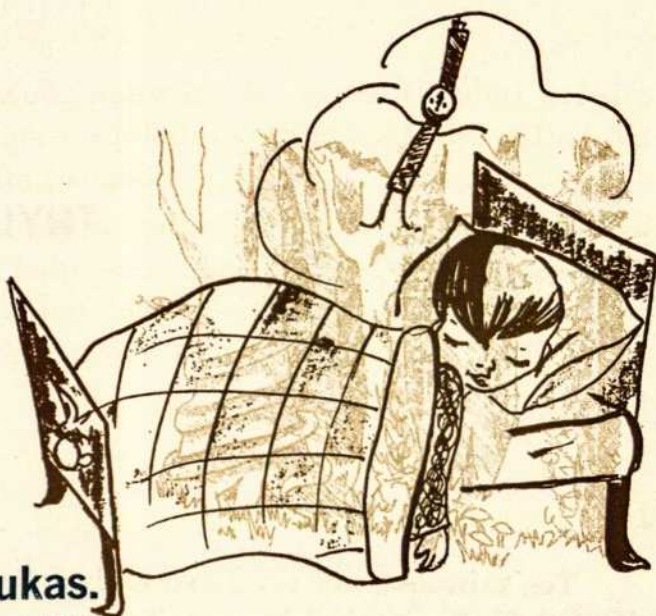
PRISIMINKIME MIRUSIUS



Lapkričio 2 d. yra Vėlinių diena. Pasimelskime už savo šeimos narius, draugus ir pažįstamus, kurie jau yra mirę. Mūsų maldos gali jiems padėti greičiau nueiti į dangų. Mirusių sielos nebegali sau pagelbėti. Jeigu mes nesimelsim, joms reikės ilgai, ilgai laukti, kol jos galės nueiti pas Dievą.

LAIKRODUKAS

Vytautas Volertas



Man rūpėjo laikrodukas.
Paprašiau – nupirko tėtė.
Rodyklėlės dailiai sukas
Ir nenori pailsėti.

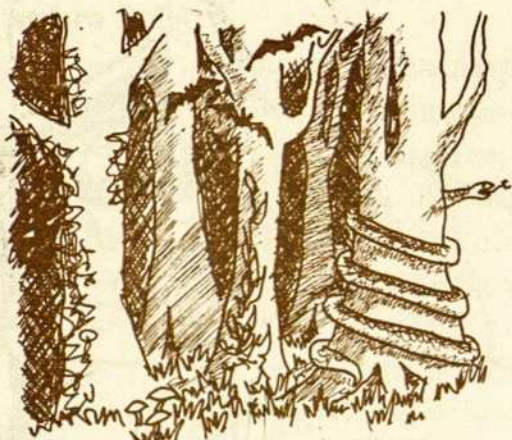
Vaikai stebisi, pavydi,
Žiūrinėja, galvas kraipo.
Kur einu, iš paskos lydi,
Klausinėja apie laiką.

– Kada man nupirksi, tėti? –
Nusiminęs brolis raukos.
– Duok ant rankos užsidėti! –
Prašo mane geras draugas.



Laikrodėlis tiksi aiškiai,
Net visi kaimynai girdi.
Parašiau Kanadon laišką
Savo tetai pasigirti.

Bet, pabudęs ankstų rytą,
Vartau akis užmiegotas.
Ašarėlės žemyn ritas, –
Laikrodėlis tik sapnuotas...



TRYLIKAKOJAI VĖŽLIAI

(Padavimas)

Alfonsas Vambutas

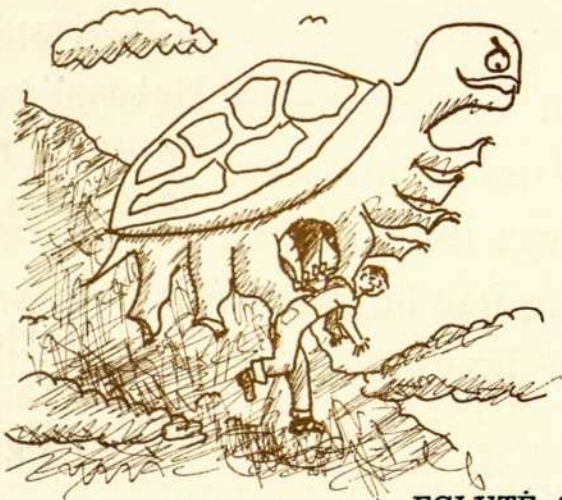
Ten raistuose, kur tyvuliavo Didysis Tyrulių¹ pelkynas, tarp nuodingų gyvačių ir siaubingų šliužų, veisėsi trylikakojai skraidantieji vėžliai. Pamatę grybaujantį ar uogaujantį vaiką bei nuo kaimenės nuklydusį teliuką, pačiupdavo ir, nusinešę į Jurgaičių alkakalnį,² iškep-davo.

Maisto prieskoniams gaminti milžinai vėžliai naudojo vėjo išblaškytus medžių lapus, eglių kankorėžius ir voratinkliais apraizgytus pušų spyglius. Iš jų išsivirę tyrę³, taip gardžiai ir garsiai srėbdavo, kad net žemė drebėjo ir medžiai linko. Iš ąžuolo šakniastiebio surau-gindavo stiprų midų ir su raganomis ligi saulėtekio keldavo puotą.

Baisieji vėžliai sparnų neturėjo. Skraidė tarsi balionėliai, prisi-pumpavę oro į savo kietą kevalą. Žemėje jie rėpliojo ant dvylikos ko-jų, vilpišio⁴ balsu kniaukdami. Bet kada juos užpuldavo siaubingi šliužai, ant tryliktosios atsistodavo, ir su likusiomis dvylika kojų grumdavosi.

Kaip tik netoli raisto gyveno Vaciuкас su tėveliais.

Kartą, nepaklausęs mo-tinos įspėjimo, jis prie rais-to atsidūrė ir, pamiršęs pa-vojų, įsismagino į balą mė-tyti akmeniukus. Vienas ak-menėlis pataikė miegančiam vėžliui į akį. Užgautasis su kitų vėžlių pagalba pačiupo berniuką ir nusinešė į Jur-gaičių alkakalnį iškepti.



Alkakalnis buvo aukštas, status ir nuo jo nusirioglinti net drąsieji berniukai bemėgindami nususukdavo sprandą. Todėl vėžliai Vaciuką ten nusinešę nesurištą paleido.

Nors Vaciuukas buvo drąsus vaikas, bet šį kartą ne juokais išsigando. Besižvalgydamas, kaip nuo kalno nusiristi, jis užtiko mažą akmeniuką. Jį pakėlęs atpažino, kad tai titnagas. Pradėjo skelti ugnį. Staiga iš išskeltos žiežirbos pasirodė žilas senelis.



Jį pamatęs, vaikas nustebo, negalėjo net žodžio pratarsti. Senelis šyptelėjo ir, meiliai į jį pažiūrėjęs, tarė:

— Vaciuok! Jei tu pažadėsi daugiau arti raistų, upių ir ežerų, vienas nevaikšioti, aš padėsiu tau iš čia pabėgti.

— Pasižadu, — mielai sutiko jis, išsigelbėjimo kibirkščiai švystelėjus.

— Gerai. Še tau trys džiovintų kadugių uogos. Vėžliams nematant po vieną įmesk į katilą ir į ugnį. — Tai pasakęs senelis dingo.

Vaciukas atsipeikėjęs ir pamatęs delne tris grūdelius suprato, kad nesapnavo, ir pradėjo atsargiai veikti. Prislinkęs prie vėžlių, kurie gamino tyrę, aplink katilą apėjęs įmetė vieną grūdėlį, kaip senelis buvo pamokęs.

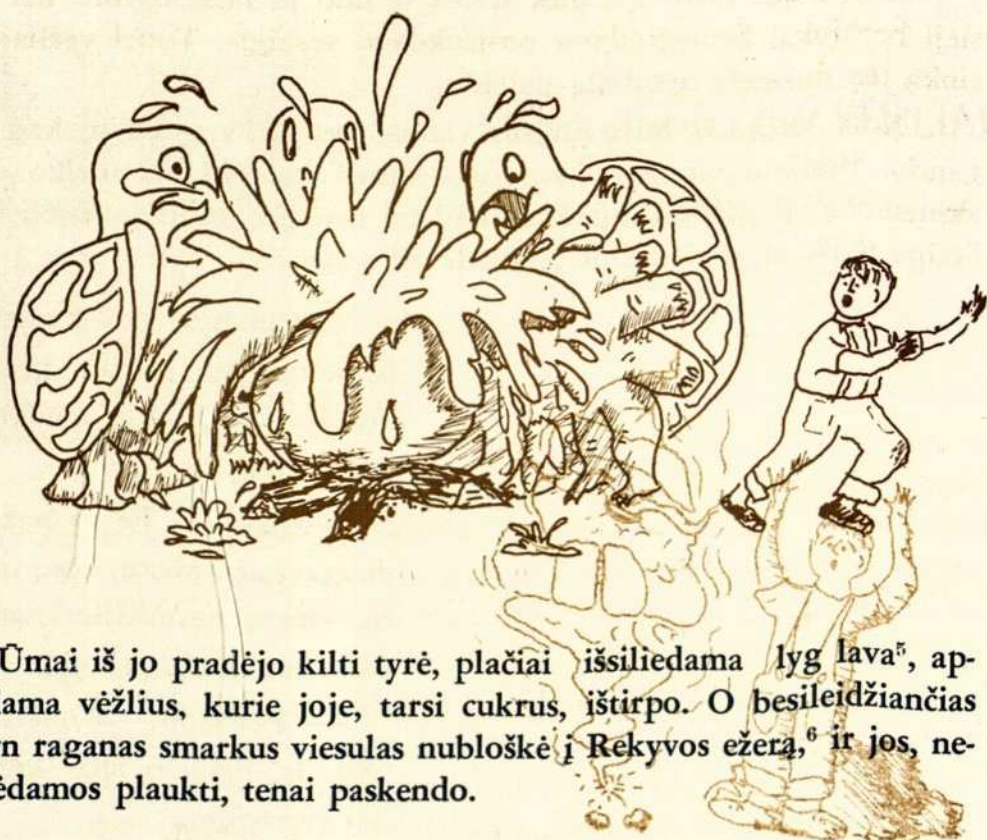
Staiga tyrė sustojo virti. Nustebę vėžliai ant tryliktosios kojos atsistojo, o likusiomis kojomis įsikibo į samtį ir pradėjo tyrę maišyti. Kiti į ugnį metė pliauskas, tačiau košė nevirė.

Susirūpinę vėžliai pradžioje neįtarė Vaciuoko, kuris, antrą kartą aplink apėjęs, įmetė antrą grūdėlį į ugnį. Bematant jį užgeso, ir pakilę juodi dūmai užtemdė net saulės šviesą.

Tuo metu danguje ant šluotų į pokylį skrido pakviestos raganos. Vienas vėžlys jas pamatęs atkuto ir į berniukštį šnairuodamas piktai pastebėjo.

— Šis vaikiukštis mus užbūrė! Čiupkime jį ir suriškime.

Prasidėjo Vaciuoko gaudymo medžioklė. Vėžliams besivejant, jis, vikriai aplink ugnį apibėgęs, įmetė paskutinę uogą į katilą.



Ūmai iš jo pradėjo kilti tyrė, plačiai išsiliedama lyg lava⁵, ap-
semdama vėžlius, kurie joje, tarsi cukrus, ištirpo. O besileidžiančias
žemyn raganas smarkus viesulas nubloškė į Rekyvos ežerą,⁶ ir jos, ne-
mokėdamos plaukti, tenai paskendo.



Nuo tos dienos pareiviai be baimės galėjo vieškeliu keliauti, o
vaikai miškan lakstyti, žaisti, uogauti ir grybauti, nes mamytės nebe-
drausdavo.

VĖJELIS

Saulenė



*Smalsūnkepuris vėjelis
Pakinkęs riestus žirgus,
Strimgalviais lėkdams kvatojas
Per pievas, miškus ir laukus.*



*Čia varpeliu nuskardena
Auksatūrių varpų laukų,
Rugiagėlių melsvoms akutėms
Paberdams saują bučnių.*

*Čia ūselius pasiraitęs
Miškais jis drožia gilyn...
Spindulių šukom kedena
Viršūnes atgal ir pirmyn.*

*Su piemenėliu išmainęs
Skripkutę su botagu,
Mėlynosiomis pievomis genas
Baltųjų vilnuočių pulku.*

*Čia jaunikaičio jis rūbuos
Lankstosi princas imtrus,
Ramunę pievoj šokdina,
Pina gyvus vainikus.*

*Pakilęs, vėjavaikiu dūksta,
Šoka per tvorą ir, še —
Kepurę pagavęs nudulksta
Skandinti prilytam rave.*

*Pirštų galais jis prislinkęs
Kutena vorą sapnuos,
Ir neprašytas, nekviestas,
Supasi šilko tinkluos.*

*It vėlė nemarūnė,
Gyvasai sidabras delne —
Tol, kol Šiaurys atkeliavęs
Taria — sūnau, jau gana.*

Išaugęs į vyrus Vaciuks atsiminė vėžlių nuotyki, Jurgaičių alkakalnyje Dievulio garbei pastatė didelį ąžuolinį kryžių. Apylinkės gyventojai, norėdami išprašyti Dievą sveikatos ar kitų malonių, taip pat ėmė kryžius statyti. Taip tas kalnas laikui bėgant buvo pramintas KRYŽIŲ KALNU.

¹ Tyrulių plk. randasi netoli Šiaulių mst.

² Jurgaičių alkakalnis randasi netoli Meškuičių mst. Šiaulių aps.

³ Tyrė košė; kruopių ar grūstų bulvių valgis.

⁴ Vilpišys — šermuo, laukinė katė.

⁵ Lava — iš ugnikalnio išsiveržianti žemės gelmių medžiaga.

⁶ Rekyvos ežeras randasi Šiaulių apskrityje.

PUPUTIS IEŠKO DRAUGO

Linutė



— Mamyte, — vieną dieną rimtai prabilo Puputis, — man reikia susirasti draugą.

— O koki?

— Gal mažą kačiuką, — galvojo Puputis.

— Vaikeli, tik tu nelisk prie kačių, nes nė uodegytės tau neliks, — atsakė mama pelė.

— Tai draugausiu su šuniuku Sargiuku.

— Jis tau perdidelis. Užmins su koja ir tik blynas iš tavęs liks. Su didesniais už save geriau neprasidėk.

— Aš žinau! Draugausiu su voveryte. Ji manęs nesuės ir ji visai nedidelė.

— Pamatysim, pamatysim, — atsakė mama.

Išbėgo peliukas susirasti voverytės.

— Labas, voveryte, — šūktelėjo Puputis, pamatęs voverytę Pilkutę, kramtančią riešutą. — Aš ieškau draugų. Ar tu būtum mano draugė?

— Gerai, — sutiko voverytė. — Gal nori riešutėlio?

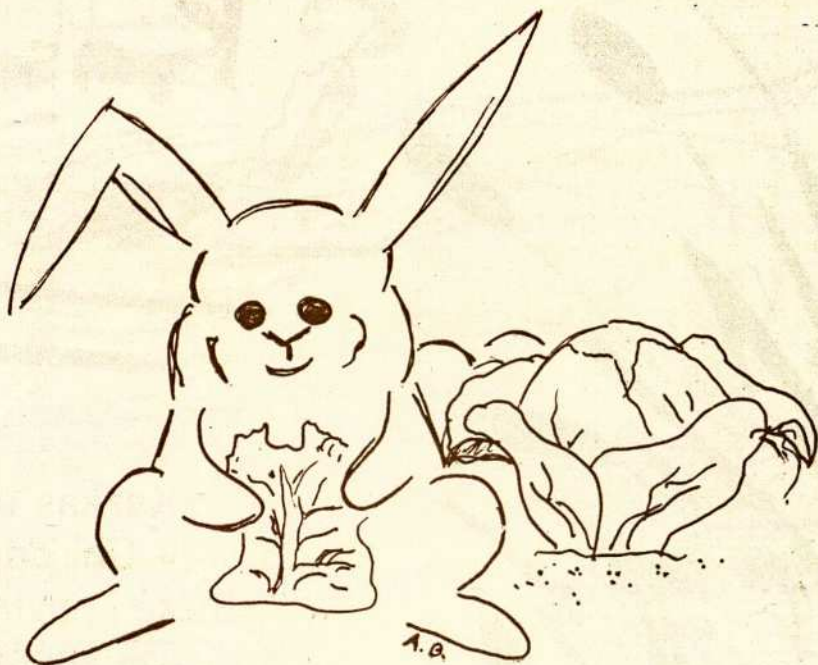
Puputis, paėmęs riešutą, bandė įkasti, bet nieks neišėjo ir jam tik dantukai suskaudėjo.

— Vistiek, riešutai nelabai skanūs, — galvojo Puputis, tik jis to nesakė voverytei, kuri juos labai mėgo.

— Einam palaipiot po medžius, — linksmi kvietė voverytė.

Puputis sudrebėjo. — Aš bijau!

— Tai koks tu per draugas, jei nenori žaist? — supyko voverytė ir užšoko ant šakos.



UŽ MIŠKO

Jonas Minelga

Aš mačiau — už miško
Visos balos tiško,
Kai zuikutis
Rudakutis
Iš kopūstų bėgo.

Vilkas baisininkas
Girios šeimininkas,
Kad šuoliavo
Ūlialiavo, —
Mat, zuikieną mėgo.

Vežė ponas šilką
Ir pamatė vilką.
Su skalikais
Pakalikais
Jį tuojau pagavo.

Laušim vilkui iltį,
Imsim kailin pilti,
Kad per dieną
Jis zuikieną
Kepė ir ragavo.

Pupučiui per snukutį nuriedėjo didelė ašara. Jis apsisuko eiti namo, tik žiūri — išbėga pelytė iš urvo.

— Labas, Puputi! Ar tu nežinojai, aš tavo pusseserė. Mes tik vakar įsikraustėm į šitą urvą netoli jūsų. Einam žaist!

Visą dieną pelytės lakstė ir šokinėjo. Vakare Puputis sapnavo savo geriausią draugę ir linksmiausią pusseserę — pelytę Greitakojytę.

Kas Kieta ir šalta?

Kažkas užkrito ant ežerėlio paviršiaus.
– Gal duonos gabalėlis, – nudžiugo mažoji žuvytė, ir išnėrė į paviršių.

Tik sausas lapas! Vasarą, kai vaikai ateidavo pažaist prie vandens, žuvytėms įmėsdavo duonos trupinėlius. Tai smagu būdavo lenktyniauti. Kiekviena žuvytė bandė pirminė kasnelį nutverti. O dabar, tik lapas. Brrr... šalta.

Nusimirus, žuvytė nėrė į šiltą ežerėlio dugną mąstyti apie linksmą vasarą. Mąstė, mąstė ir užmigo. Sapnavo šiltus saulės spindulius ir duonos trupinėlių lietu.

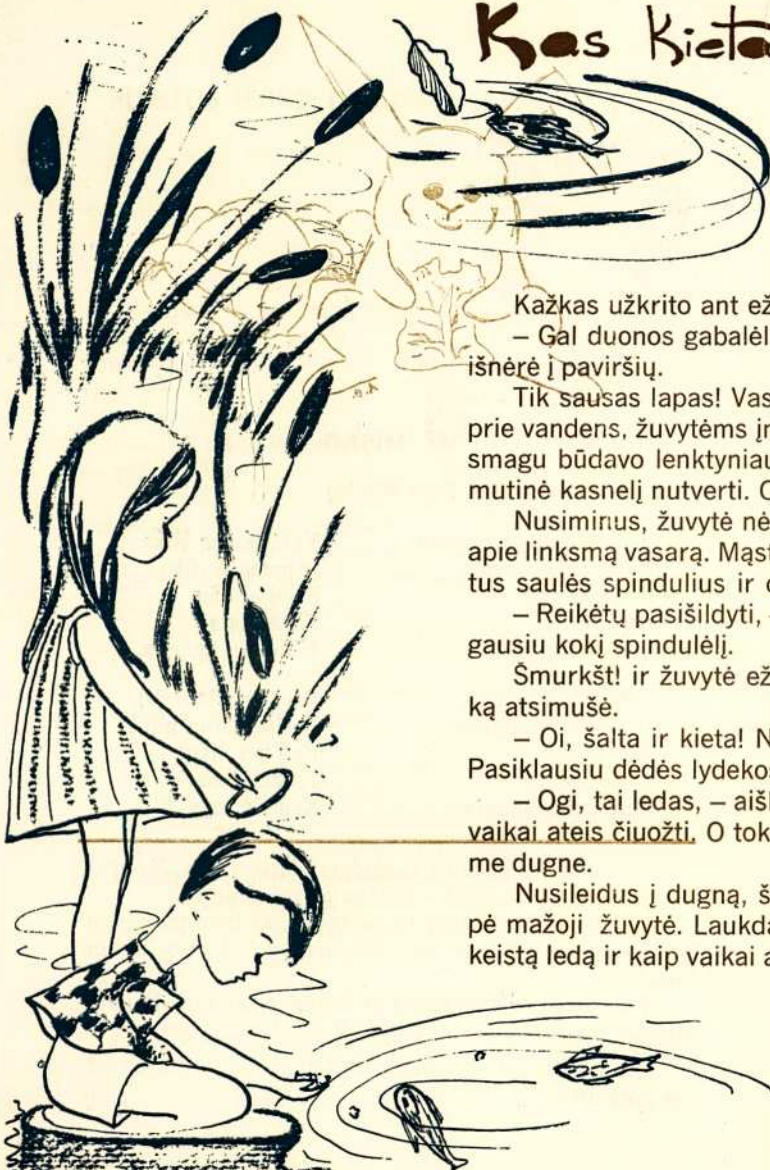
– Reikėtų pasišildyti, – nusprendė žuvytė. Gal dar pagausiu kokį spindulėlį.

Smurkšt! ir žuvytė ežerėlio paviršiu. Trinkt! – į kažką atsimušė.

– Oi, šalta ir kieta! Nė saulės nematyti. Taip tamsu. Pasiklausiu dėdės lydekos, kas su ežerėliu atsitiko.

– Ogi, tai ledas, – aiškino dėdė. Ežerėlis užšalo. Greit vaikai ateis čiuožti. O tokiems, kaip tu, saugiausia pačiame dugne.

Nusileidus į dugną, šiltame smėly tarp žolių pasislėpė mažoji žuvytė. Laukdamą pavasario, ji galvojo apie keistą ledą ir kaip vaikai ant jo čiuožia.





A. Bendorius

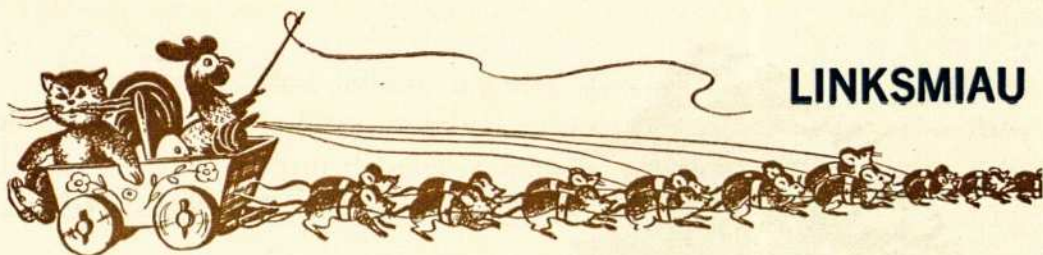
Persikėlę per Nemuną, jie sulindo į krūmus ir laukė vakaro. Pradėjus temti, jie išlindo iš krūmų ir pradėjo keliauti per laukus ir pievas, vengdami sodybų. Po gero pusvalandžio, jie pasiekė mišką. Miške jau buvo visai tamsu. Dangus buvo be debesų ir Antanukas lengvai jame surado šiaurės žvaigždę. Ji rodo, kur yra šiaurė. Eidami jos linkme, jie keliavo, nesibijodami paklysti. Netrukus, jie aptiko kelelį, kuris kaip tik vedė į šiaurę.

Po ilgo ėjimo, jie pradėjo susikaupti dairytis, ar nepastebės kokių nors pasienio ženklų. Kelelis juo toliau, juo labiau buvo apaugęs krūmokšniais, mažai žmonių naudojamas. Vietomis jis lyg visai pradingdavo. Tai buvo ženklas, kad visai netoli turi būti lenkų saugoma valstybės siena. Kiekvieną momentą čia gali pasirodyti lenkas pasienio sargas. Reikėjo būti ypačiai atsargiems.

— Žinai ką, — sako Antanukas, — sėskime čia ir laukime, ar neišgirsime lenkų sargybos vaikščiojant. Jie pasienį saugo vaikščiodami dviese.

Po kelių minučių, jie išgirdo kažką einant. Tai buvo lenkai pasienio sargybos kariai. Jie praėjo pro šalį tik už kelių dešimčių žingsnių.

— Dabar, — pakuždėjo tyliai Antanukas, — mums laikas pakilti ir sprukti pirmyn, nes sargybiniai praėjo ir sugrįž tik po geros valandėlės. Kol jie sugrįž, mes jau būsime atsidūrę Lietuvos pusėj.



LINKSMIAU

Vienas jaunas menininkas parodė savo draugams irėmintą tuščią drobės gabalą ir tarė:

— Pažvelkite į mano paskutini kūrinių.

— Bet ką jis turi vaizduoti?

— Žydų perėjimą per Raudonąją Jūrą.

— Bet kur gi yra jūra?

— Ji pasitraukė už paveikslo rėmų.

— Bet žydų mes irgi nematome.

— Jie jau nuėjo tolyn.

— O Egiptiečiai?

— Jie dar nepasirodė.



Zoologijos sode:

— Kodėl jūs toks nusiminęs?

— Mūsų didžiausias dramblys nugaišo.

— Taip? Matyt jūs prie jo buvot labai prisirišęs?

— Visai ne. Bet aš turiu jam iškasti duobę...

Iš traukinio išlipa skubęs ponas ir, pamatęs berniuką, jam sako:

— Traukinys stovės labai trumpai. Štai pinigas — nubėk į bufetą ir nupirk man sumuštinį. O čia tau antras pinigas. Už jį nusipirk ir sau.

Berniukas ilgai negrižta. Pagaliau, kai konduktorius sušunka: įlipti! — atskuba rankoje laikydamas pinigą.

— Labai gaila, pone, jums sumuštinio neatnešiau. Bufete buvo tik vienas ir aš jį pats suvalgiau.



Užkandinėje:

Svečias: Kas čia per vištukas? Tik oda ir kaulai.

Patarnautojas: Ar jūs norėjote rasti ir plunksnų?



Jonas: Ar aš galiu eiti žaisti?

Mama: Ką? Su tomis skylėmis kojinese?

Jonas: Ne, mama, su kaimynų vaikais.

— Gera! tu sakai, — pritarė Algiukas, — ilgiau nėra ko laukti. Mus čia belaukiančius gali aptikti. Tada vėl būtų viskas prarasta.

Vaikai pakilo ir pasileido pirmyn, nors kliudė tamsa ir krūmai. Po kelių sekundžių, jie pasiekė tuščią, be medžių ir krūmų, juostą. Išilgai ją buvo takas: tai lenkų sargybinių linija. Ją laimingai perbėgo ir vėl po kelių sekundžių pasiekė kitą tokį taką. Tai buvo lietuvių pasienio sargybinių linija. Ją perbėgę, vaikai atsidūrė Nepriklausomoj Lietuvoj. Ta vieta buvo pačiame pietiniame Lietuvos gale, ties Kapčiamiesčiu. Netrukus, jie pasiekė kaimą, kuriame galėjo saugiai praleisti naktį. Taip laimingai pasibaigė jų pabėgimas iš lenkų nelaisvės.



Pilius buvo likęs paskutinis. Saviškiai gerai žinojo jo pramušgalviškas išdaigas ir įtaringai laukė: šituoju galvočium niekad negali pasitikėti! ▲ ▲ ▲

Kresnas vaikinukas atrodė lėtas ir nejudrus, bet jo platoka galva gerokai dirbo visais ratukais. O pašaipingos akys niekada nerodė nerąšos ar bailumo, tik — atkaklumą ir gudruoliškas išmones.

Jis paėjo link priedaržės, kur stūguriavo atrajodami veršiai. Vieną jų, patį storkaklį, jis pačiupo už pančio, palaidai perjuosto sprandu ir — švyst jau sėdėjo ant veršelio kupros. Žinoma, tai nebuvo persunki našta tam dobilų atole įganytam juodmargiui. Bet jaunas galvijas tą pačią akimirką ėmė purtyti šalin žmogėną, taip nelauktai užsirioglinusį ant nugaros.

Veršis šoko lakstyti po priedaržę muistydamas galva ir kojom spardydamas į visas keturias šalis. Bet Piliaus blauzdos, priglaustos prie juodmargio paslėpsnių, nė neketino atsikabinti.

Taip dabar savotiškas raitelis skraidyte skraidė po kiemą, blaškėsi patvoriais, gąsdindamas vištas, o ties kiauliatvarčiu sužvigino paršus, apgulčius savo lovį.

Galvijėlis vis smarkiau siautė, beviltiškai mėtydamasis ir net piktai bliūvaudamas, į tvoras atsimušdamas, pro gluosnių stuobrius šonais prabrozdėdamas — niekaip nenukratydamas to padūkusio jojiko.

Pilius didvyriškai laikėsi, užgulęs sprandą, glaudžiai pririetas staibius prie veršelio šonų, mirtinai įsikibęs į pantį. O žiūrovai — mažieji ir didieji — plojo delnais ir šūkavo, raitydamies iš juoko:

— Nepasižaboji žirgo, vyruti!

— Kreivas jojimas ant raguoto arklio!

— Bepiga ant galvijo — neaukštai krisi, kai tēkš tave žemyn...

Tikrai nuostabi buvo veršio ištvermė, kad jis — vis tebeblaškė savo jojiką, vis dar spardėsi pasišokuodamas, snukiu į šalis muistydamas, uodegą švytuodamas ir strėnas mėčiodamas.

Rimutė, iš baimės užlindusi už mamos sijono ir tik galvutę prakiusi, rėkė:

— Piliau, gana! gana!

Lengva tau sakyti, kad gana, bet tai — ne mano valioje! — pamastė Piliukas, lūpas krimsdamas. Ir jam dabar visai nebuvo aišku, kada bus to pašėlusio jojimo galas. Tuo tarpu rūpėjo tik viena: kuo glaudžiau priglusti prie juodkeršės nugaros ir — išsilaikyti ligi galo nenudribus!

Tiesą sakant, tai buvo puikus pasijodinėjimas, mėsingam veršiui nardyte nardant kiemo aikštėje, vikriai prasilenkiant pro šakotus gluosnius, atsitrenkiant į peludės duris, mėginant išsisprauti pro vartus ir vėl beviltiškai šokant atgal ir siūbčiojant ore — čia iškylant viršūn, čia vėl kniumbant prie žolės...

Visi vartai uždari, tvoros peraukštos, triobesių sienos pertvirtos — narsusis juodmargis niekaip neranda pro kur pasprukti iš to užburto kiemo.

Taip linksmai visiems bešūkaujant, iš juoko net pilvus susiėmus, veršis, lyg pagaliau iš žmonių pagelbos laukdamas — atšuoliuoja link stalo, tiesiog į žiūrovus nešdamas besikilnojančią, įraudusį ir prakaitu srūvantį bernaitį...

Mergaitės suklinka išsigandusios, net viešnia Adomienė atsišlieja atatupsta link patvorio, o kiti ima mojuoti rankomis, varydami šalin... Ir kaip tik šią akimirką teliokas, matyt, praregi vienintelę galiemybę... Jis tik pasispiria užpakalinėmis ir — jau skrieja šuoliu per neaukštą gėlių darželio tvorikę, kuri taip dailiai apsivyturijusi baltažiedžiais vijokliais.

— Na tu į darželį! — pliaukštelia delnais mama iš pasipiktinimo, o visi kiti puola paskui raitelį žiūrėti, kas ten dabar atsitiko...

Begėdis veršis, štai — jau stovi šniokštuodamas ligi kelių rūtose, kanopom išlaužęs vešlų diemedžio krūmą, snukį atkišęs link sodriai pražydusių rožių...

O vargšas Piliukas, nors išlaikęs didįjį šuolį per moterišką rūtadaržio tvorą, pagaliau vistiek nudribo nuo savo raguoto žirgelio, jam sukniumbant į gėlių lysvę. Žinoma, bernaitis baisiai susigėdęs dėl šitaip išniekinto mergų darželio. Jis dar ištisas guli ant mėlynųjų katišėlių kero, pridusęs ir nuvargęs, beveik nedrįsdamas pakilti. Ką sakys Agota, kuri savo rūtas ir lelijas taip saugo, kaip dangaus šventenybę? Į tą darželį ne tik veršiams ar vaikams, bet net ir vyrams nevalia kojos įkelti!



PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Mokslas kišenės neplėšia.

Bijok šunies iš priešakio, arklio — iš užpakalio, o blogo žmogaus — iš visų pusių.

Kalk geležį, kol karšta, paskui neįveiksi. Mokyk vaiką, kol mažas, paskui nepriveiksi.

Penkiais pirštais nieko nenupirksi.

Lazda turi du galus.

Ir kvailas supranta, kad nedėlioj šventa.

Pasaulis mažas, tik jam apvažiuoti reikia daug pinigų.

AR ŽINAI . . .



Kaip iš gyvulių atspėti oro atmainas?

Senovėje, kada dar moderniškų oro spėjimų įrengimų nebuvo, žmonės oro atmainas spėdavo iš gyvulių bei paukščių elgesio. Ir Lietuvos kaime tai buvo praktikuojama. Štai, šiek tiek būdingesnių oro spėjimo reiškinių:

Avys bliauna prieš didžiuosius šalčius.

Gyvatės prieš lietų išeina pasivaikščioti.

Musės į akis lenda prieš lietų.

Jei katė guli šalia krosnies uodegą nuleidusi, greitai lis.

Jei varna žiemą tupi žiūrėdama į pietus, tai bus atodrėkis.

Jei vasaros vakare karvės iš tvartų braunasi, tai ryte bus geras oras.

Jei žąsis galvą laiko po sparnu, tai greitai speigas užniks.

Jei kirmėlės smarkiai ėda obelių žiedus, tai ateinanti žiema bus gili.

Jei kuosas kranksi, bus šarma.

Jei katė nagais drasko lovą, kėdę ar stalą, bus dideli vėjai.

Jei vakare uodai “pipirus grūda” (laksto žemyn ir aukštyr), rytojaus diena bus saulėta.

Katė ėsdama žolę pranašauja lietų.

Perkūno oželis (paukštis) visuomet rėkia prieš lietų.

Varlės iš vakaro kurkia — rytoj giedra bus.

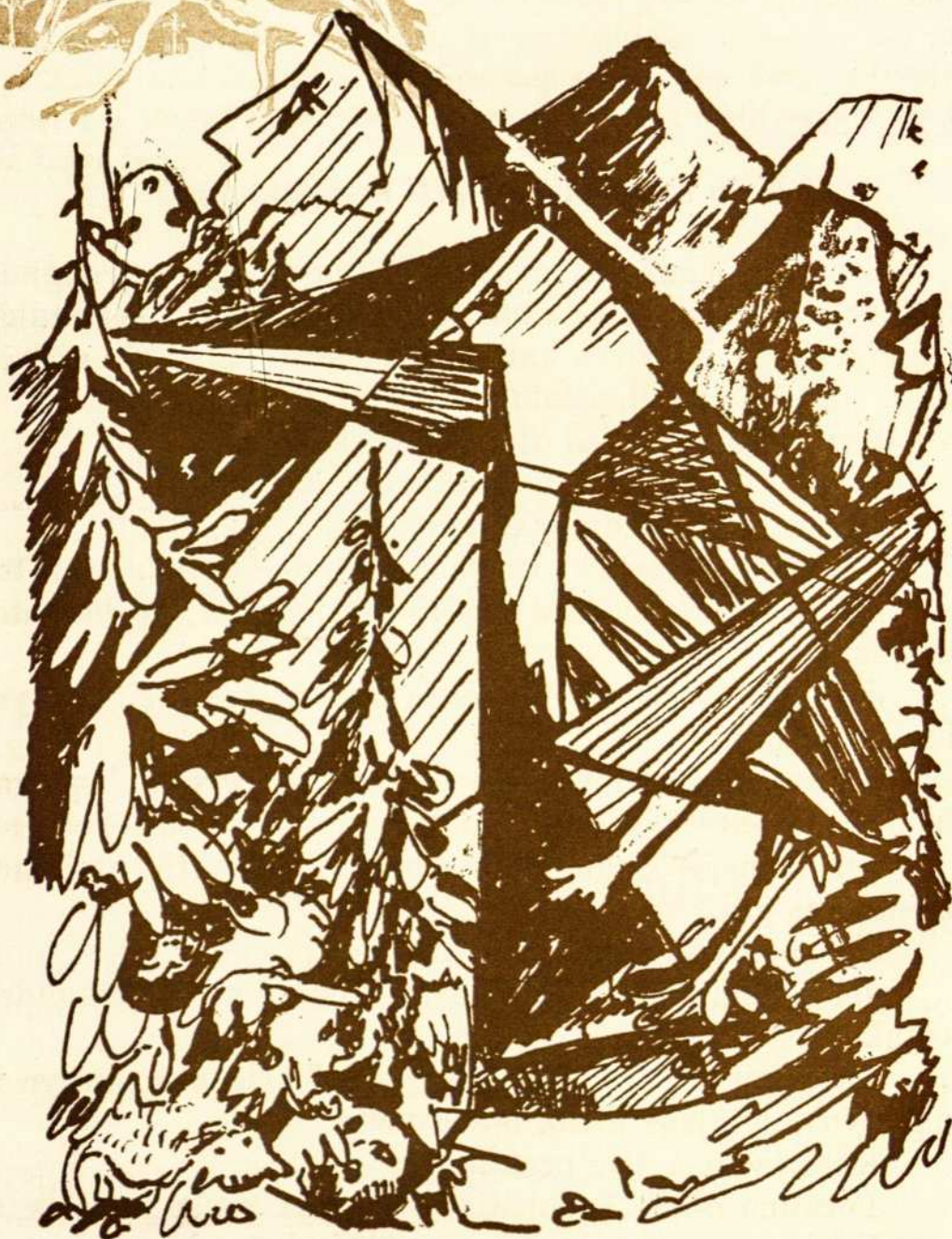
Volungės prieš giedrą klykia.



TRUPUTĮ PAGALVOK

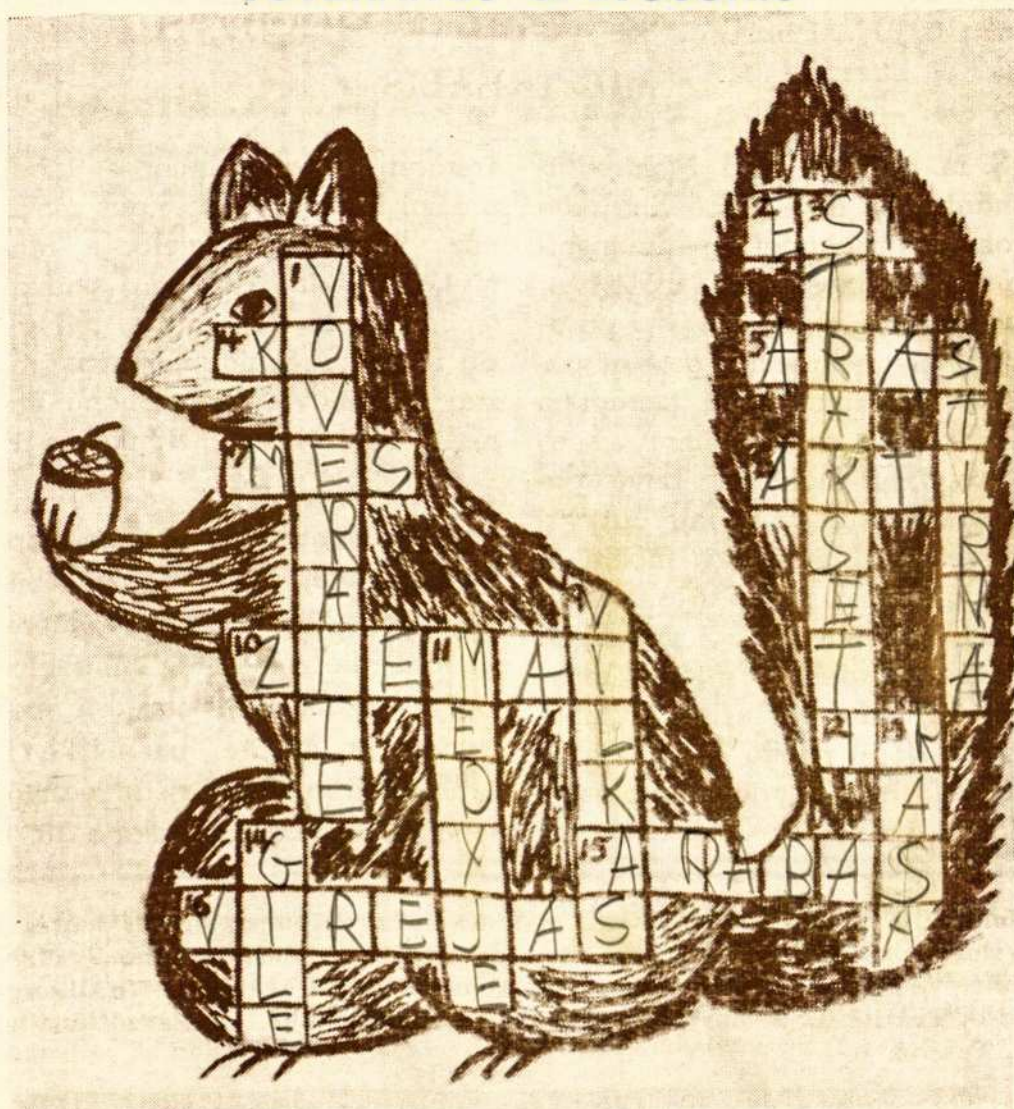


Ar galite surasti kas paslėpta šitame paveiksle?



Atsakymai: 2 paukščiai, katinas, 2 avinėliai, senis su cigaru, išsizijojęs vyras, atsisėdęs vyras, mergaitės veidas, 2 vaikučiai.

VOVERAITĖS GALVOSŪKIS



Skersai:

2. Aš esu, tu...
4. Kas,..., kam, ką, kuo.
5. Erelis.
7. Tu ir aš.
8. Netekti regėjimo.
10. Kam voveraitė renka riešutus?
12. Jungtukas.
15. Arabijos gyventojas.
16. Kas gerai moka virti?

Žemyn:

1. Kas šiame galvosūkyje vaizduojama?
3. Šokinėti (kaip voverė).
6. Grakšti ir baili miško gyventoja.
9. Plėšrus gyvulys.
11. Kur gyvena voveraitės?
13. Kas gaivina gėles po karštos dienos?
14. Ką voveraitė laiko?

(Atsakymai psl. 29)

"EGLUTĖS" SKAITYTOJAI RAŠO

MONTREALIS

Š. m. gegužės 12 d. Montrealio lituanistinės d-ro Vinco Kudirkos mokyklos mokiniai išpildė meninę dalį Motinos Dienos minėjime, kurį suruošė šv. Kazimiero parapija. Jau trečią kartą gražiai pasirodė mokiniai savo parapijos Motinos Dienos minėjime.

Programa mokytojų buvo paruošta graži ir įvairi. Joje dalyvavo veik visi mokyklos mokiniai. Parengiamojo, pirmo ir antro skyriaus mokiniai gražiai suvaidino scenos vaizdelį: "Tortas Mamytei". Tautinius šokius — Klumpakojį ir Noriu miego — išpildė II, III, IV ir V skyriaus mokinės. Plastikos šokius — Kas subatos

vakarėlį ir Motule mano — labai gražiai išpildė VI skyriaus mokinės. Buvo net ir baletas — "Mamytės sveikinimas", kurį puikiai išpildė penkios mergaitės iš įvairių skyrių. Užbaigai choras gražiai sudainavo: O atsimenu namelį, Tau, tėvyne, Naujienos ir Pas močiutę augau.

Dr. V. Kudirkos lituanistinė mokykla ne vien Motinos Dienos minėjime išpildo programos meninę dalį, bet mokiniai būna gražiai ir atitinkamai paruošti kariuomenės šventę paminėti, kruopščiai ruošia Kalėdų eglutę, iškilmingai pamini Vasario 16.

Montrealio lituanistinės mokykl. mokinės šoka "Klumpakojį". Iš kairės i dešinę: D. Sabalytė, V. Bunytė, A. Lukauskaitė, S. Žurkevičiūtė, V. Malčiūtė, V. Žitkutė, R. Alinauskaitė, R. Bunytė, A. Žurkevičiūtė, Kirkilionytė, D. Tušaitė, L. Selenytė, L. Skučaitė, D. Lukauskaitė, V. Blauzdžiūnaitė, A. Tušaitė.



LIETUVOS MIESTAI IR JŲ GYVENTOJAI

Geografija mano mėgiamiausias mokslas. Aš jau žinau atmintinai apie 50 Lietuvos miestų ir miestelių pavadinimų. Neseniai už gerą mokymąsi gavau dovanų atlasą (Cosmopolitan World Atlas). Jame radau nemažai ir Lietuvos miestų, prie kurių paduoti ir gyventojų skaičiai. Aš manau, kad tai bus įdomu ir "Eglutės" skaitytojams. Todėl juos visus iš to atlaso ir išrašiau. Bet atlase surašyti ne visi Lietuvos miestai ir miesteliai. Todėl sąrašą papildžiau iš A. Bendoriaus "Lietuvos" geografijos ir iš Lietuvių Enciklopedijos.

Kai kurių miestų gyventojų skaičiai gali būti ne visai teisingi,

nes A. Bendoriaus knygoje paduoti senesni skaičiai. Užtat prie kiekvieno miesto pažymiu, iš kur tie skaičiai paimti. A — reiškia Atlasas, B — Bendorius, LE — Lietuvių Enciklopedija.

1. Vilnius A — 255,000
2. Kaunas A — 232,000
3. Klaipėda A — 100,000
4. Tilžė A — 85,900
5. Gardinas A — 81,000
6. Šiauliai A — 65,000
7. Panevėžys A — 37,100
8. Lida A — 28,000
9. Suvalkai A — 20,000
10. Marijampolė A — 15,652
11. Augustavas A — 12,700
12. Ukmergė A — 12,292
13. Radviliškis LE — 12,013
14. Tauragė A — 10,465
15. Telšiai B — 10,000

Montrealio lituanistinės mokykl. mokiniai vaidina "Tortas Mamytėi".
Kepėjai (iš kair. į deš.): R. Skučas, R. Zabieliauskas, Š. Norvaiša (su tortu), V. Išganaitis, A. Kriščiokaitis. Kepėjos: Norkeliūnaitė, I. Markauskaitė, A. Kudžmaitė, V. Malčiūtė, V. Kudžmaitė, G. Paulauskaitė, D. Blauzdžiūnaitė, L. Selenytė, R. Naruševičiūtė (kiti nematomi).



16. Biržai LE — 10,000
17. Jonava A — 10,000
18. Alytus A — 9,084
19. Mažeikiai A — 8,900
20. Vilkaviškis A — 8,699
21. Plungė LE — 8,672
22. Kėdainiai A — 8,602
23. Ašmena B — 8,000
24. Kybartai A — 7,274
25. Utena B — 7,000
26. Raseiniai A — 6,181
27. Zarasai B — 6,000
28. Joniškis LE — 6,000
29. Rokiškis LE — 5,520
30. Šilutė A — 5,000
31. Jurbarkas A — 5,000
32. Žagarė B — 5,000
33. Kalvarija (Suv.) B — 5,000
34. Prienai B — 5,000
35. Palanga A — 4,600
36. Kretinga LE — 4,000
37. Šeduva B — 4,000
38. Anykščiai B — 3,800
39. Kudirkos Naum. B — 3,300
40. Trakai B — 3,000
41. Lazdijai B — 3,000
42. Kupiškis B — 2,800
43. Viešniai B — 2,800
44. Pasvalys LE — 2,773
45. Sėda B — 2,500
46. Raudondvaris LE — 2,500
47. Varniai B — 2,500
48. Merkinė B — 2,400
49. Kaišiadorys B — 2,000
50. Rietavas B — 2,000
51. Pagėgiai B — 2,000
52. Seinai B — 2,000
53. Seirijai B — 2,000
54. Vabalninkas B — 2,000

Antanas Dambriūnas

V skyriaus mokinys

PILDAU PAŽADĄ

Vieną dieną mane mamytė nušivežė pas p. Danutę Augienę. Vos tik įėjus į jos butą, buvome taip meiliai sutiktos ir pavaišintos! Po to, ji pasiūskė mane ir sakė:

— Danguolyte, aš žinau, tu mėgsti šį tą parašyti į vaikų skyrių "Drauge". Ar nesutiksi ką nors parašyti į laikraštėlį "Eglutę"?

Čia mamytė pertraukė mūsų kalbą ir pristatė man ponią Augienę, kaip poetę-rašytoją ir mūsų didžiojo rašytojo Maironio artimą giminaitę. Man net šilta pasidarė, kai ji tuo momentu ištiesė į mane ranką ir sako:

— Danguolyte, kad tu nepamirštum padaryti, ką pažadėjai, aš tau duodu puikią dovanėlę. — Ir padavė man ką tik iš spaudos išėjusią maldaknygę "Dievo vaikas", į kurią pirmame puslapyje įrašė "Būsimajai EGLUTĖS bendradarbei". Aš labai susijaudinus padėkojau mielai poniai ir prižadėjau, jeigu sugebėsiu, nuolat rašyti į "Eglutę".

Mano mažam gyvenime pirmą kartą gavus tokiom sąlygom dovanėlę, mane apėmė baimė, kažin ar ištesėsiu pažadą.

Kaiėjom namo aš mamytę apibėriau klausimais, kas buvo Maironis, ir ką aš galėčiau apie jį parašyti. Mamytė pasakė:

— Daug laiko užimtų jo asmenybę apibūdinti, tai paliksime istorijai, iš kurios tu visa sužinosi.

Dabar tegu geriau jo žodžiai kalba į tave.

Ak norėčiau prikelti nors vieną senelį

Iš kapų milžinų

Ir išgirsti nors vieną, bet gyvą žodelį

Iš senųjų laikų!

Gal poezijos naują pasemčiau šaltinį,

Tik ne tą šiandieninį,

Kur ir rūbą, ir dvasią paskolintą gavo,

Oi ne savo, ne savo!

— Dabar tu pasistenk suprasti šiuos žodžius ir pritaikink sau ir kitiems savo dienų vaikams. Ko iš jūsų Maironis norėtų šiandieną.

Aš pagalvojau ir tariau mamytėi:

— Aš iš šių žodžių suprantu, kad mūsų ne tik rūbai tokie gražūs, bet ir kalba graži, o mes ją taip dažnai išmainom į svetimą.

Man pasidarė negražu ir pasidėdėjau visur ir visada kalbėti lietuviškai, mokytis lietuviškai ir savo darbelius, maldeles skirti tėvynei Lietuvai ir visą tai skleisti tarp kitų vaikų. Aš galvoju, kad, nors dalinai, tas tegu būna už atpildą gerajai Danutei Augienei už jos dovanėlę ir už davimą minties, kad ir aš galiu šį tą padaryti.

Aš parašiau į "Draugo" vaikų skyrių savo sugalvotą pasakėlę "Lietuvos pelytė", už kurią laimė-

jau premiją. Tuo džiaugsmu noriu pasidalinti su "Eglutės" skaitytojais. Už premijos pinigėlius užsisakau "Eglutę" ir prisiunčiu tą pačią pasakėlę, kuri buvo parašyta slapyvardžiu "Žibutė".

Danguolė Stončiūtė

NETURTINGI VAIKAI IR MES

Kartais mes vaikai, kurie gyvename Amerikoje, atsisėdę valgyti sakom: "Čia neskanu. Aš nieko gero negaunu pietums!" Tai mes nežinom, ką mes kalbam.

Aš skaičiau apie vaiką Azijoje, kuris maitinosi tik paukščių kiaušiniais. Neturėjo kur tuos kiaušinius išsikepti, tai valgė žalius. Dažniausiai jis gaudavo tik vieną kiaušinį per dieną.

Mes pykstame ant tėvų, kad nenuperka daug žaislų, arba kad mums duoda nedaug pinigų per savaitę.

Seniau Amerikoje pinigai buvo niekas. Ir pinigams atsiradus, daugelis šeimų jų neturėjo. Vaikai žaisdavo mediniais, pačių pasidarytais, žaislais. Lėles pasidarydavo iš kukurūzo stiebo. Patys žmonės pasidarydavo ir muilą, žvakes, drabužius, batus ir t. t.

Šiandien vaikai yra labai išlepinti ir nebežino, ko nori.

Arimantas Arbas

6-to skyr. mok.

Los Angeles, Calif.

Voveraitės galvosūkių atsakymai (psl. 25) — Skersai: 2. esi, 4. ko, 5. aras, 7. mes, 8. akti, 10. žiemai, 12. ir, 15. arabas, 16. virėjas. Žemyn: 1. voveraitė, 3. straksėti, 6. stirna, 9. vilkas, 11. medyje, 13. rasa, 14. gilė.

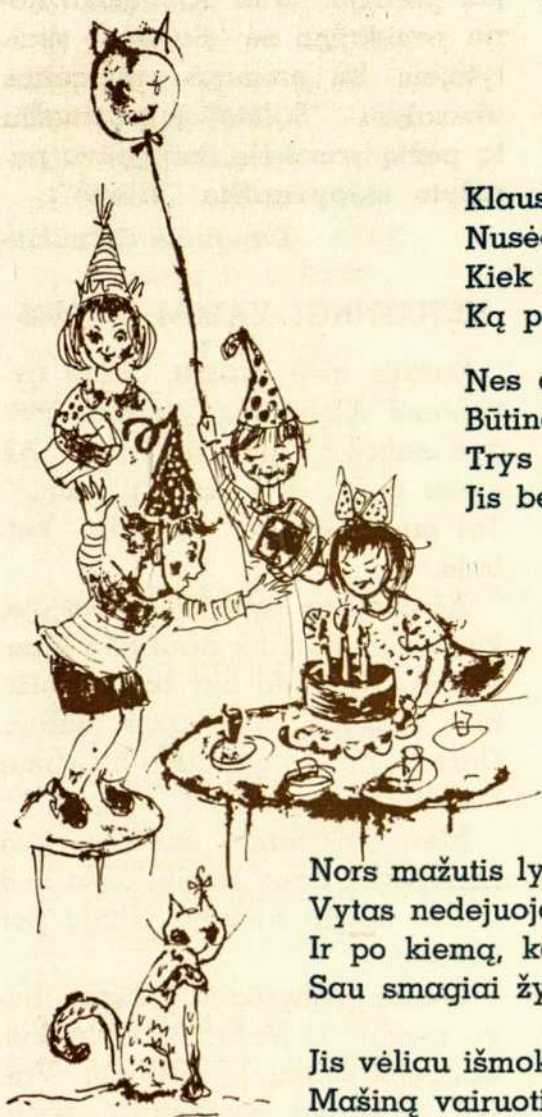
VYTUKO GIMTADIENIS

I. Gelažiūtė

(12 metų)

Klausinėja Vytas maml,
Nusėdėt negali,
Kiek jam metų jau sukako,
Ką pakviest į balių.

Nes gimtadienį atšvęsti
Būtinai reikėtų:
Trys pirštukai aiškiai rodo,
Jis beveik kaip tėtis.



Nors mažutis lyg pipiras,
Vytas nedejuoja
Ir po kiemą, kaip kareivis,
Sau smagiai žygiuoja.

Jis vėliau išmoks, kaip tėtis,
Mašiną vairuoti,
Išsigandę žvirbliai slėpsis —
Pilkiai tie pūkuoti.



Štai ir iškepė pyragas!
— Ačiū tau, mamyte!
Ar galiu aš nulaižyti
Šitą tik uogytę?

Vaikšto Vytas paskui mamą,
Klausinėt nespėja.
Kažkas šūkauja prie namo —
Jau draugai atėjo

Ant pyrago trys žvakelės
Mirksi lyg mergytės.
Jas užpūsti Vytas žada,
Plodamas rankytėms.





Rasutės Arbaitės (Los Angeles, California) piešinys, pavadintas "Liūdna daina vienišoj gatvelėj."



KODĖL
NEUŽSAKYTI
"EGLUTĘ"
DRAUGEI,
KAIP
KALĖDŲ
DOVANĄ?

Ir jau laikas atnaujinti
prenumeratą 1964 metams.

Prašome prenumeratos mokestį siųsti ne grynais pinigais, bet pašto perlaida (Money Order).

ALP 1785

Larch

Lapkričio ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. **VISI ŠVENTIEJI**
Maturinas, Kirenija / Gydautas, Vaivara
2. **VĖLINĖS**
Jorandas, Maura / Žyvas, Gedilė
3. Eleras, Silvija / Vosgaila, Nora
4. Karolis Baromejus, Modesta / Manivydas, Vaida
5. Katenas, Bertilė / Auktumas, Judra
6. Severas, Edvena / Ašvydas, Vygaudė
7. Amarandas, Karina / Sirtautas, Gata
8. Keturi vainikuotieji broliai kankiniai:
Severas, Severinas, Karpoforas ir Viktorinas /
Svirbutas, Doma
9. Teodoras, Eustalija / Aušautas, Beda
10. Andrius Avelinietis, Trifonas / Kaributas, Nirmeda
11. Martynas, Menas / Vygintas, Suda
12. Martynas I, popiežius / Astikas, Nauna
13. Didakas, Stanislovas Kostka, Enata / Norvydas,
Eirimė
14. Juozapatas, Veneranda / Romantas, Saulenė
15. Albertas Didysis, Leopoldas / Vaidila, Žada
16. Gertrūda, Gobrijonas / Vaišivydas, Tyda
17. Grigalius Stebukladaris, Salomeja / Getautas, Gilvilė
18. Konstantas, Amandas / Lizdeika, Valia
19. Elzbieta, Medana / Dainotas, Rimgaila
20. Feliksas, Eudas / Jovydas, Vyta
21. **MARIJOS AUKOJIMAS**
Kolumbanas, Amelberga
22. Cecilija, Filemonas / Steikintas, Vandra
23. Klemensas I, pop., Lukrecija / Doviltas, Liubartė
24. Jonas nuo Kryžiaus, Firmina / Rumbautas, Kaita
25. Kotryna iš Aleksandrijos, Alnotas / Svilkenis, Germė
26. Silvestras, Petras Aleksandrietis / Dobilas, Siga
27. Virgilijus, Bilhilda / Skomantas, Girda
28. **PADĖKOS DIENA**
Sostenas, Hortulanas / Rimgaudas, Vakarė
29. Saturninas, Iuminata / Daujotas, Vėla
30. Andriejus, Arnoldas / Saugardas, Linksma

**“EGLUTĖ” SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!**

91.189,343